

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Jørgen Peder Hansen: Som det fremgår af den omdelte udvalgsbetænkning, har et enigt udvalg tilsluttet sig de af justitsministeren stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag nr. 1 indebærer en cementering af den enkelte ansøgers ret til at modtage oplysning om indholdet i dokumenter m. v., som vedrører hans egne forhold. Der er altså her tale om en udbygning af partsoffentlighedsprincippet, som vi finder rimelig. Almindelig offentlighed uden begrænsning om ansættelser og udnævnelser var der ikke enighed om i offentlighedskommissionen, og der må vel også siges at være forskellige synspunkter herom i udvalget. I socialdemokratiet er vi tilfreds med den her foreslåede ændring. Vi har bemærket os organisationernes tilslutning, og endvidere at man på allerhøjeste plan i Sverige er stærkt i tvivl om værdien af fuld offentlighed på dette område, som man jo har det derovre.

Vi finder det videre rimeligt, at lovens ikrafttrædelsestidspunkt udskydes til 1. januar 1971. Der må nu engang være nogen tid til at indkøre en sådan lovgivning. Vi har videre i socialdemokratiet i udvalget lagt vægt på, at vi fik indføjet en revisionsbestemmelse, og justitsministeren har imødekommet dette ønske. Vi får nu sikkerhed for, at forslag om revision bliver fremsat her i tinget i folketingsåret 1974-75, og jeg vil da gerne udtrykke det håb, at vi ikke til den tid bare får et forslag, som går på, at vi udskyder revisionen.

Der er jo her tale om en 3 trins raket. Første trin blev afsendt i 1964, da partsoffentlighedsloven løb af stabelen. I dag er vi parat til at sende andet trin af sted, men vi har jo et stykke vej endnu, inden der er opnået den grad af almindelig offentlighed i forvaltningen, som vi i socialdemokratiet anser for ønskelig.

Vi ville gerne have medvirket til at fjerne begrænsningen i lovforslagets § 1, stk. 2, som taler om individualiseringen af sagerne, allerede nu, men vi har lagt vægt på to forhold, som spiller ind her. For det første den kendsgerning, at vi lige har fået de nye kommunesammenslutninger kørt på sporet. Disse nye administrationer ville nok have noget vanskeligt ved også at indkøre et sådant offentlighedsprincip, som vi altså kan tænke os. For det andet anser vi det også for særdeles betydningsfuldt, at der her i tinget er så bred en opbakning som muligt af denne lovgivning.

Jeg vil imidlertid så stærkt, som det nu engang kan gøres, når vi skal tale stilfærdigt om tingene, sige, at vi forventer, at justitsministeren fra nu af lægger tingene sådan til rette i justitsministeriet vedrørende denne lovgivning, at vi i 1974-75 har det nødvendige materiale til en bedømmelse af problemerne omkring afviklingen af de begrænsninger, der i dag, som jeg alt nævnedes det, ligger i lovforslagets § 1, stk. 2. Det betyder en væsentlig indskrænkning, fordi man skal have fat i den ene ende af en sag for at anvende loven. Man kan altså ikke fra pressens side, således som tilfældet er i Sverige, etablere sig i et bestemt organiseret forhold, har man vel lov at sige, til den offentlige administration med henblik på en helt automatisk tapping af oplysninger om forvaltningens afgørelser og behandling af sager i øvrigt.

Jeg skal ikke bevæge mig ind i enkeltheder i resultaterne af udvalgsarbejdet, som jeg i øvrigt mener har været særdeles interessant og omfattende og været ledet på en fortræffelig måde. Det er mit indtryk, at der fra alle sider har været vist god vilje til at nå et resultat. Justitsministeriets embedsmænd har også på udmærket vis medvirket til at give udvalget et så sagligt grundlag som muligt, når vi har skullet bedømme de enkelte problemer.

Men vi står nok tilbage med et par større problemer. Hvorledes kan vi afgørende løse problemerne omkring de offentlige registre?